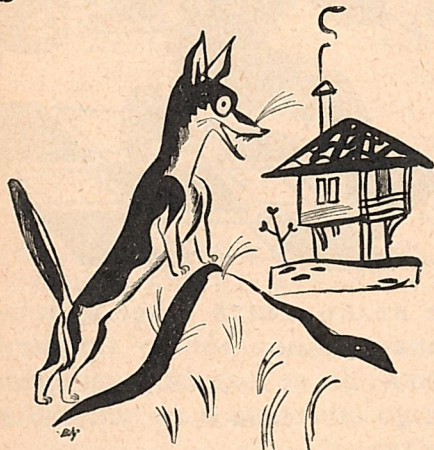

НОВА КЖЩА КРАЙ ГОРАТА

Тази есен чичо Слави
нова кжща си направи.
Ето иде кума Лиса,
помириса отдалече
и си рече:
— Туй се прави кжща, хора,
има курникъ вѣнъ на двора,
съсь пѣтлета пѣснопойни
и съ кокошки тѣсти, гойни.
Бързо влиза презъ вратата
съ буйна радостъ вѣвъ душата.
Тръгна Лиса къмъ пѣтлето,
ала ето
презъ вратата иде Шаро,
куче вѣрно, куче старо.
Хукна Лиса презъ глава
и едвамъ се отърва,
че оградата не може
да прескочи, мили Боже!
Щомъ избѣга надалече,

Кума Лиса спрѣ и рече:
— Туй се казва лоша кжща,
въ нея вече се не връщамъ!
Отъ високата ограда

всѣки може да пострада!
А пѣкъ двора, господа,
само съсь една врата!

*

Другъ пжтъ Заю пѣкъ си рече:
— Слави умно е човѣче

домъ направиль, не забравиль
въ двора зелки да насади.
Нищо, че е съсь ограда.
Той съсь кучето излѣзе
зайци да лови въ гората,
а пѣкъ Заю знай да влѣзе
презъ вратата.
И следъ тия думи кратки,
хапна Заю зелки сладки.
Ала нѣщо рече: щракъ!
Пипна лѣвия му кракъ.
Вижъ ти, ай, тжжень край!
Ала Заю нашъ хитрува
на безгриженъ се преструва
и си дума: Вѣрно, ахъ,
умень Слави е разбрахъ!
Съ кучето е изъ гората,
пѣкъ отвориль тукъ вратата,
но и мене не забравиль,
та капанче ми поставиль!